

“HATIRALAR” DAN BİR 12 MART YAZISI’...

Münir Aktolga
Mart 2019

27 Mayıs’a ve daha sonra da 12 Mart’a ve tabii sonra da 12 Eylül’e, 28 Şubat’a damgasını vuran “Beyaztürk”-Devletçi Merkez’in ruh halini, bunun oluşturduğu ortamı, ilişkileri bilmeden, bugünlere nasıl geldiğimizi, “Türkiye’nin Zencilerinin” reaksiyoner-restorasyoncu jakoben ruh halinin nasıl ortaya çıktığını anlamak mümkün müdür?..

Bir söz vardır, “etme bulma dünyası” diye!.. Ama dikkat, bu durum ne o “edenlere”, ne de daha sonra onlara reaksiyon olarak ortaya çıkanlara hiçbir şekilde “haklılık” kazandırmıyor! Yani, “zamanında onlar yaptı şimdi sıra bizde” diyerek kimse o “Beyaztürk” saltanat dönemini gösterip buradan şu anki densizliklere “haklılık” kazandırmaya çalışmasın!.. Çünkü “Hak”, hiçbir zaman etki-tepki ilişkileriyle ortaya çıkmaz... O, her durumda, sistem merkezinde bulunan sıfır noktasında -kantarın topuzunun durduğu yerde!- temsil edilir... “Hak’kın”, adaletin, eşitliğin kaynağı budur...

Koca Yunus boşuna, “bir Ben vardır benden içeri” dememiş!.. Reaksiyona dayalı da olsa “ben”, bendir... “Ben Haklıyım” diyerek nefisini mutlaklaştırmaya, “Hak’kı” kendi nefesine mal etmeye başladığın an olay bitiyor!.. Çünkü, hiçbir zaman, hiçbir “ben”-nefs Hak’kı -“benden içeri olan” o öteki “Ben”i- temsil edemez!..

12 Mart’a varan süreci aslında 27 Mayıs’ 1960’dan itibaren ele almak gerekir...

“Menderes’in idamının ertesi günü Başkent’e bir sessizlik çöktü. Sanki ülkeyi 10 yıl yönetmiş olan Başbakan asılmamıştı. Ne partilerden bir açıklama, ne protesto yürüyüşleri... Sokaklar sakin, Meclis tepkisiz, gazeteler yorumsuzdu. Kiminde küçük bir haber, kiminde sıradan bir başlık, kiminde birkaç resim... Aslında infazlardan tam 10 gün önce basının en önde gelen isimleri Devlet Başkanı Gürsel’in huzurunda 27 Mayıs’a sadık kalacaklarına dair bir bildiri imzalamışlardı”²...

12 Mart Muhtırasıyla birlikte Demirel de “şapkasını alıp gitmemiş miydi”!?!..

Peki ne demek oluyor bütün bunlar; bizim halkımız gerçekten “vurdumduymaz, korkak, yüzsüz” bir halk mıdır?..

Ben o kanaatte değilim tabii! Osmanlı’nın “Yönetilenleri” olarak yüz yılların içinden süzülüp gelen kendine özgü bir mücadele geleneği vardır bu halkın. Dikkat edin, bunun altında yatan da hep o, sabır felsefesi olmuştur!.. Bu toprağın insanları beklemesini çok iyi bilirler; bu arada da hiç farketmeden

¹ Münir R. Aktolga, „Hatıralar, Nereden Başlamıştık Nerelere Gitti İşin Ucu- 68’den Bu Yana İdeolojik Teorik Bir Arkeoloji Çalışması“ Alter Yayınları Aralık 2018 Ankara...

² „12 Mart“, M. Ali Birand, İmge Yay. 2008, İst.

karşı tarafın altını oyarlar!.. Ta ki, kendini yenilmez kabul eden karşısındakiler en ummadıkları anda gürpedek göçüp gitsinler!..

Şimdi soruyorum ben herkese, 12 Mart Muhtırasından sonra “şapkasını alıp da gitmeseydi” ne yapacaktı Demirel? Kiminle, ne ile sürdürecekti mücadeleyi? Eğer o zaman Demirel “direnmeye” kalksaydı buna en çok sevinen bizzat cuntacılar olmaz mıydı; hemen oracıkta onun da kafasını kopararak, parlamentoyu kapatıvermezler miydi!?.

Peki ne yaptı sonra “şapkasını alıp giden” o Demirel? Bekledi bekledi, karşı tarafın tükenişine paralel olarak, kendi gücünün de yeteceğine kanaat getirince 1973 Mart’ında Gürler’in Cumhurbaşkanlığı mücadelesi esnasında Muhtıra’dan sonra attığı geri adımın rövanşını alıverdi!.. Parlamento’nun üstünde uçan Batur’un jetlerine falan aldırmadan Gürler’e “hayır” deyiverdi! Ve olay -12 Mart olayı- bitti!..

Tabi, Sıkı Yönetim Mahkemelerinde, “ABD emperyalizmine ve 12 Mart darbecilerine karşı Parlamento’yu ve Demirel’i destekliyoruz” diye bas bas bağırın bizlerin de desteğiyle!..

Unutmayın, 27 Mayıs’ta Menderes ne idiyse, 12 Mart’ta Demirel, 15 Temmuz’da da Erdoğan odur!..

Dikkat ederseniz, benim bu çalışma boyunca -ve daha önceki çalışmalarda da- hep altını çizmeye çalıştığım bir ilke var: “Yeni” olan daima “eskinin” içinde olgunlaşıyor ve tıpkı ana rahminden çıkıp gelen bir çocuk gibi onun içinden, onun diyalektik anlamda inkârı olarak doğuyor... Peki, “yeninin” “eskinin” içinden bu çıkıp gelme işi nasıl oluyor; yani öyle her “yeni” olan şey “eskinin” içinden bir anda pat diye çıkıyor mu!? Hayır tabii! Bir çocuğun doğumu bile dokuz ay sürüyor düşünsenize! (sadece bu da değil, bir de o çocuğun daha sonra annenin kanatlarının altında gelişmesi süreci var!..) Yani, bu “çıkıp geliş” olayı bir süreç meselesidir. “Eskiyle” “yeni” birbirlerinden kesin olarak ayrışana kadar, birbirlerinin diyalektik inkârı olarak, ama içiçe birlikte varoluyorlar...

Bu durumu, yani hem birlikte olma, hem de ayrışma halinde olma durumunu toplum söz konusu olduğu zaman, hem sistemin elementleri olan tek tek bireylerde, hem de bir bütün olarak sistemin gelişiminde, her kademede izleriz. Öyle ki, bazan tek tek insanların bile bir ayağı bu tarafta (yani “eskinin” içinde), diğer ayağı ise öbür tarafta- “yenide” olabilir!.. Bu nedenle, belirli bir anda hangi tarafın ağır bastığına bakarak deriz ki, “sistemin -yada kişilerin- şu yanı “yeniyi”, bu yanı da “eskiyi” temsil etmektedir”...

Evet, şimdi o, “Demirel niye direnmedi” diyenlere soruyorum, “peki siz niye direnmediniz”!? (Aslında aynı soruyu “15 Temmuz’da siz niye direnmediniz” diye de sormak gerekir!..) Niye kimsenin gıkı çıkmadı o zaman?.. 12 Mart’ı desteklemek için bildiri bile yayınlayan “Devletçi-solcu-sivil toplumcu” mantığa bakın hele!.. Başta DİSK olmak üzere, “devrimci sivil toplum” örgütleri diye yere göğe sığdıramadığımız o çok “ilerici” kuruluşların bile darbeyi destekleme

yarışına girdikleri ortamda Demirel “niye diremedi” diye suçlanacak öyle mi?³ Hepsini sahte bu kahramanlıkların!..

Bence Demirel’in günahı “korkması”, korktuğu için “şapkasını alıp gitmesi” değildir!.. Onun günahı -“suçu”- daha sonra -Cumhurbaşkanı olduktan sonra- kendi cellatlarının kucağına oturarak, neredeyse onların sözcüsü haline gelmesidir!.. Menderes, ya da diğer idam edilenler yaşasalardı daha sonra ne yaparlardı, nerede dururlardı bilinmez tabii, ama geçmişte mangalda kül bırakmayan birçoklarının bugün nerelerde olduklarını biliyoruz biz!..

Kimse kusura bakmasın, birçok eski yol arkadaşını hayal kırıklığına uğrattığının farkındayım, ama maalesef gerçek budur!.. Sınırlı da olsa varolan demokratik ortamı daha da geliştirmek için çaba sarfetmek varken, “Beyaztürk” cephenin ideolojik etki alanı içinde “Filipin tipi demokrasi”, veya “cici demokrasi” diye dalga geçerek ayağımızı bastığımız demokratik zemini tahrip etmeye çalıştık.

Ne için yapıldı peki bunlar?.. Biz istediğimiz kadar, “hayır bizim hedefimiz sadece Demirel’i düşürmek değildi, biz sosyalizmi kurmak için yola çıkmıştık” deyip duralım! Yaşanılan hayatın gerçekliği içinde, “düşmanımın düşmanı dostumdur” diyerekten o dönemde Parlamento ve demokrasi düşmanlarıyla objektif olarak ittifak içinde olduk mu olmadık mı, bana ondan haber verin!? Sübjektif olarak kafamızda başka şeyler varmış, niyetimiz iyiymiş, tamam... Vietnam savaşının da etkisiyle “kahrolsun Amerika” diye bağırıp çağırıyorduk, tamam... Ama bunların bizim sübjektif idealist-pozitivist dünyamızın sloganları olmanın ötesinde sınıf mücadelesi ortamında iç dinamikler açısından Devlet sınıfının çarkına su taşımaktan ve bu arada da kendi kendini tatmin aracı olmaktan başka bir anlamı var mıydı!?..

İsterseniz hemen dünden bugüne atlayalım ve bakalım bugün neler oluyor!?!.. Alın şimdi bir PKK’yı -ve de bütün o “Beyaztürk”, “Beyazkürt” solcularını- ne oldu, nereye gitti o, senelerce “kahrolsun Amerika” diye bağırıp çağırıyorlar!? Ha, şimdi artık o da “Erdoğan’a karşı” diyerek, “düşmanımın düşmanı dostumdur” hesabı Amerika emperyalist olmaktan çıktı ve “müttefik” oldu öyle mi!? Ve de siz, “düşmanınızın düşmanı” bu Amerikan emperyalizmini arkanıza alarak sosyalizmi -pardon, “komünal düzeni”- kuracaksınız!?!.. Helâl olsun!..

İşin ilginç yanı, aynı mantığa öbürlerinin de -“Siyahların” da- sahip olmalarıdır! Trump daha gelmeden, “Obama kötü Trump iyi” diye bas bas bağırıyorlardı; Trump gelecek bütün sorunlar bitecekti!.. Ne oldu peki sonra!? Bu nedir şimdi Allah aşkına, nasıl bir siyaset yapma tarzıdır bu?..

Ne kadar ilginç değil mi, 1973 Mart’ında general Gürler’in Cumhurbaşkanlığı’na karşı çıkararak Parlamento’yu savunduğu için ben Demirel’i desteklediğim zaman bütün o eski “solcu” yol arkadaşları bana karşı çıkıyorlar, beni adeta afroz ediyorlardı! Ama daha sonra Demirel Devletleştirilince birden bire onların hedefinden çıkıverdi(!), nedense artık ondan sonra hiç “Morisson Süleyman” sloganını duymadık da!..

³ 12 Mart’la ilgili yayınlanan bildiride Dev-Genç imzasının da bulunması konusu kitapta ayrıntılı olarak açıklanıyor...

Bunlar unutulur mu sanıyorsunuz? Demirel daha sonra saf değiştirdi ve Devletçi cepheye katıldı diye bütün bir tarih yeniden mi yazılacak?.. Benzer bir durum bugüne damgasını vuranlar için de geçerli değil mi!?